

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **MUDr. V. R.**, zast. JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou, se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 Cad 58/2006 - 126,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 Cad 58/2006 - 126, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2006, č. X, žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobce podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 2. 2006 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 30 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že posudková lékařka nezabezpečila všechna podkladová vyšetření a rozhodnutí bylo vydáno neoprávněně orgánem, který k tomu nemá žádné zákonné kompetence. Žalobce později žalobu doplnil o další námitky.

Podle soudem vyžádaného posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 28. 11. 2006 byl žalobce k datu vydání napadeného

rozhodnutí plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění; procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise hodnotila 70 %, datum vzniku plné invalidity stanovila na červenec 2004 a za rozhodující příčinu označila dlouhodobou těžkou dekompenzací osobnosti s paranoidními rysy (paranoidní porucha osobnosti dlouhodobě dekompenzovaná).

Podáním ze dne 2. 1. 2007 žalovaná sdělila Městskému soudu v Praze, že zahájila postup podle § 62 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to s ohledem na citovaný posudek.

Žalobce v podání ze dne 28. 2. 2007 uvedl, že nesouhlasí s projednáním žaloby bez nařízení jednání a zásadně nesouhlasí s tím, aby byl uznán plně invalidním na základě nesprávné diagnózy: paranoidní porucha osobnosti dlouhodobě dekompenzovaná.

Dne 2. 3. 2007 byl Městskému soudu v Praze doručen stejnopis rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007, č. X, kterým tato podle svého vyjádření uspokojila žalobce. Tímto rozhodnutím byl žalobci přiznán od 1. 7. 2004 plný invalidní důchod podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve výši 2630 Kč měsíčně (od ledna 2005 ve výši 2792 Kč, od ledna 2006 ve výši 2918 Kč a od ledna 2007 ve výši 3100 Kč). Žalovaná navrhla zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s.

Městský soud v Praze přípisem ze dne 4. 4. 2007, č. j. 2 Cad 58/2006 - 97, vyzval žalobce, aby do 14 dnů od doručení výzvy sdělil, zda byl rozhodnutím ze dne 9. 2. 2007 plně uspokojen, zda trvá na přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006, či zda bere svou žalobu zpět.

Podáním ze dne 28. 4. 2007 žalobce vyjádřil nesouhlas se zastavením řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s., protože rozhodnutím žalované ze dne 9. 2. 2007 nebyl uspokojen, neboť bylo vydáno na základě nesprávné diagnózy.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 Cad 58/2006 - 126, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V záhlaví rozsudku soud věc označil: „o zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. března 2006, č. j.: X, ve znění rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 09.02.2007, č. j.: X“. V odůvodnění soud popsal průběh řízení a konstatoval, že se především zabýval námitkami žalobce směřujícími proti původnímu rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006. Podotkl, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se použije jen v případech, kdy zákon č. 582/1991 Sb. nemá úpravu vlastní; tento zákon mimo jiné stanovuje pravomoci žalované a určuje, kdy žalovaná rozhoduje o dávkách důchodového pojištění. Soud připomněl, že žalobce požádal jak o přechod z pracovní neschopnosti do invalidity, tak o plný invalidní důchod. V tomto případě má žádost o plný invalidní důchod přednost, a proto probíhá řízení o dávce podle § 81 a následujících zákona č. 582/1991 Sb. Soud vyslovil, že posudková komise si zajistila potřebnou lékařskou dokumentaci, kterou posoudila za přítomnosti odborného lékaře (psychiatra), a to v nepřítomnosti žalobce, který se nedostavil. Soud zdůraznil, že nemůže vstupovat do odborného zdravotního posouzení příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a doplnil, že vyhláška č. 284/1995 Sb. není založena na diagnostice zdravotního postižení

pojištěnce, nýbrž na zásadách stanovujících dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Soud není oprávněn posuzovat, zda pro posouzení nejzávažnějšího zdravotního postižení žalobce se má jednat „o schizofrenii o osobu dekompenzovanou až do psychotické hloubky“, jak uvedla posudková komise, nebo „o postresovou poruchu“, jak tvrdí žalobce. Soud se může zabývat pouze tím, zda si posudková komise pro vypracování posudku zajistila potřebnou dokumentaci a zdravotní stav posoudila v souladu s právními předpisy. Shledal, že zdravotní stav žalobce odpovídá plné invaliditě. Žalovaná vydala nové rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007 po vypracování posudku posudkovou komisí, podle kterého byl žalobce plně invalidní. Žalobce nové rozhodnutí žalované nenapadl, pokud se týká dne přiznání, ani výše přiznaného plného invalidního důchodu, namítal pouze, že nové rozhodnutí vycházelo z posudku posudkové komise ze dne 28. 11. 2006, s nímž nesouhlasil ohledně stanovení nejzávažnějšího zdravotního postižení. Soud s poukazem na § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdůraznil, že v soudním řízení je k odbornému lékařskému posouzení ze zákona povolána posudková komise a žalovaná je posouzením zdravotního stavu touto komisí vázána.

Městský soud v Praze dále uvedl: „Za této situace, kdy během řízení došlo k vydání nového rozhodnutí žalovanou ČSSZ ze dne 09.02.2007, č.j: X, kterým byl žalobci dne 01.07.2004 přiznán plný invalidní důchod dle ustanovení § 39 odst. 1, písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a když žalobce měl námitky proti tomuto rozhodnutí jen pokud se týká stanovení posudkem PK MPSV ČR nejzávažnějšího zdravotního postižení dle ustanovení § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění vyhlášky č. 40/2000 Sb. ze dne 28.11.2006 rozhodl soud dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí žalované ČSSZ ze dne 8. 3. 2006, č.j: X, ve znění rozhodnutí ČSSZ ze dne 09.02.2007 č.j: X zamítl, neboť tím, že během řízení žalovaná ČSSZ opětovně rozhodla o dávce podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a s ohledem na posudek vypracovaný Posudkovou komisí při Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky ze dne 28.11.2006, dle kterého žalobce byl plně invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1, písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. se vznikem plné invalidity dne 01.07.2004 rozhodla v souladu se žalobou o dávce, neboť soud nemůže přezkoumávat stanovení posudkově nejzávažnějšího zdravotního postižení Posudkovou komisí při Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky v jejím posudku dle ustanovení § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995, ve znění vyhlášky č. 40/2000 Sb. Proti rozhodnutí žalované ČSSZ ze dne 09.02.2007, kterým byl přiznán žalobci plný invalidní důchod dnem 01.07.2004 pak žalobce nevznesl námitky ani proti výši dávky přiznané, ani proti době, od které tato dávka přiznána byla.“ Soud uzavřel, že samotné stanovení posudkově nejzávažnějšího zdravotního postižení nespadá do pravomoci soudu, neboť k posouzení zdravotního stavu jakožto odbornému lékařskému posouzení není soud povolán.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítal, že soud zamítl žalobu proti neplatnému nepravomocnému rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007, kterou nikdy nepodal. Zdůraznil, že žalobu podal dne 12. 6. 2006 výlučně proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006 a soud je rozsahem podané žaloby vázán. Městský soud v Praze měl podle stěžovatele žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalovaná nebyla oprávněna o jeho žádosti rozhodnout dříve, než by proběhlo dvoustupňové správní řízení o jeho žádosti o přechod z pracovní neschopnosti do plné invalidity. Zmatečnost řízení u Městského soudu

v Praze stěžovatel spatřoval v tom, že chyběly podmínky dalšího pokračování v řízení, neboť soud rozhodoval bez účasti stěžovatele, přestože tento svou neúčast včas avizoval a omluvil závažnými rodinnými, osobními a zdravotními důvody. Stěžovatel nesouhlasil s argumenty soudu, že od podání žaloby do nařízeného jednání uplynula doba delší 1,5 roku, která je dostatečná k tomu, aby se stěžovatel seznámil s obsahem spisu a zajistil si právní zastoupení, případně o zastoupení požádal soud. Výklad soudu, že za vážné důvody pro neúčast na jednání lze považovat pouze neschopnost zúčastnit se řízení pro zdravotní stav potvrzený ošetřujícím lékařem, podle stěžovatele nemá oporu v soudním řádu správním. Stěžovatel zdůraznil, že pomáhal v odstraňování havárie topení a kanalizace v rodinném domku na Slovensku, kde bydlí jeho matka. Soud měl tedy jednání odročit na neurčito a případně řízení přerušit. Stěžovatel dále namítal, že důvody rozhodnutí soudu jsou nesrozumitelné, neboť posudková komise dospěla k závěru, že stěžovatel je plně invalidní, a proto nebyl žádný důvod pro zamítnutí žaloby; naopak byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006. Stěžovatel podotkl, že včas vyjádřil svůj zásadní nesouhlas s rozhodnutím žalované ze dne 9. 2. 2007; toto rozhodnutí proto nemohlo nabýt právní moci a nemohlo sloužit jako právoplatný podklad pro další rozhodování soudu. Napadený rozsudek je proto zcela nepochopitelný a nesrozumitelný. Stěžovatel dále namítal, že stanovení správné diagnózy je klíčem k posouzení toho, zda a od kdy je plně či částečně invalidní, a tudíž i pro způsob výpočtu invalidního důchodu a jeho přiznanou výši; soud se proto měl soustředit na správné zodpovězení otázky konkrétní diagnózy a případně přizvat další odborníky a soudní znalce. Stěžovatel uzavřel, že soud neměl žádné relevantní argumenty pro zamítnutí žaloby, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené soudní rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženo zásadní vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která vyvolala nezákonnost napadeného rozsudku. Tato vada současně výrazně snížila srozumitelnost rozsudku Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud předesílá, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, která se projevuje tím, že řízení nemůže být vedeno bez návrhu (resp. zahajuje se pouze na návrh - srov. § 32 s. ř. s.) a soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Předmět soudního řízení je určen obsahem podaného návrhu na zahájení řízení - žaloby, která v případě řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

směřuje proti jednomu či více konkrétně označeným rozhodnutím jednoho či více správních orgánů. Označení napadeného rozhodnutí patří mezi základní náležitosti žaloby a v jejích výčtu je uvedeno na prvním místě [§ 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť jednoznačně určuje, čím se má soud v řízení o žalobě zabývat. Z dispoziční zásady současně vyplývá, že soud - až na případné zákonem stanovené výjimky - není oprávněn přezkoumávat jiná rozhodnutí, než proti kterým žaloba směřuje.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel žalobou napadl pouze rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006, kterým mu nebyl přiznán plný invalidní důchod. Žalobu ze dne 9. 6. 2006 stěžovatel nepodal, ani nemohl směřovat proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007, jež v dané době ještě neexistovalo.

Již z textu záhlaví napadeného rozsudku je evidentní, že se Městský soud v Praze odchýlil od předmětu řízení vymezeného žalobou stěžovatele, neboť za předmět přezkumu označil „*rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. března 2006, č. j.: X, ve znění rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 09.02.2007, č. j.: X*“. Soud tedy zřejmě vycházel z toho, že původní negativní rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006, jež stěžovatel napadl žalobou, bylo později modifikováno rozhodnutím žalované ze dne 9. 2. 2007. Taková úvaha ovšem nemá oporu v platném právu České republiky.

Rovněž v odůvodnění napadeného rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že se zabýval především námitkami žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006; v závěru odůvodnění se však soud věnoval rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007, aby v obtížně srozumitelném odstavci poukázal na to, že stěžovatel proti tomuto rozhodnutí žádné námitky kromě nesprávnosti diagnózy nevznesl. Nesouhlas stěžovatele s diagnózou nepovažoval soud za relevantní, což jej zřejmě vedlo k zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006, ve znění rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007. Takto však předmět řízení žalobou vymezen nebyl.

Tento vadný postup a téměř nesrozumitelné závěry Městského soudu v Praze vychází z nesprávného pojetí a chybné aplikace institutu uspokojení navrhovatele, upraveného v ustanovení § 62 s. ř. s.

Podle odst. 1 tohoto ustanovení, *dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.*

Citované ustanovení vedeno zásadou hospodárnosti, efektivity a subsidiarity soudní ochrany umožňuje správním orgánům, aby samy mohly napravit svá případná pochybení, která zjistí z obsahu žaloby či jiných úkonů během soudního řízení. Taková situace nastala i v projednávané věci, kdy se závěr posudkové komise, jejíž posudek je stěžejním důkazem v soudním řízení, diametrálně odlišoval od skutkových zjištění, z nichž žalovaná při vydání svého rozhodnutí ze dne 8. 3. 2006 vycházela. Proto žalovaná podáním ze dne 2. 1. 2007 soudu sdělila, že zahájila postup podle § 62 odst. 1 s. ř. s.

V procesu uspokojení navrhovatele má nezanedbatelnou roli soud, který tento proces řídí, účastníky řízení poučuje o jejich právech a povinnostech a určuje lhůty k jednotlivým úkonům, aby nedošlo ke zbytečným průtahům či nepřipustnému znevýhodnění některého z účastníků. Tuto povinnost Městský soud v Praze zanedbal, neboť nepostupoval podle § 62 odst. 2 s. ř. s. a nestanovil žalované lhůtu, v níž měla rozhodnutí vydat a oznámit stěžovateli. Z podání stěžovatele ze dne 28. 4. 2007 přitom vyplývá, že žalovaná toto rozhodnutí ani stěžovateli neoznámila a bylo mu doručeno až Městským soudem v Praze společně s výzvou k vyjádření. Tato drobná formální pochybení však podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohla mít na případné uspokojení stěžovatele žádný vliv.

Podle § 62 odst. 3 s. ř. s., *dojde-li oznámení odpůrce podle odstavce 2 soudu, vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout.*

Výzva, kterou Městský soud v Praze stěžovateli adresoval, rovněž neodpovídala požadavkům zákona. Soud měl stěžovatele vyzvat, aby se ve stanovené lhůtě, jejíž zmeškání nelze prominout, vyjádřil, zda byl postupem správního orgánu uspokojen, a poučit jej o tom, že pokud se ve lhůtě nevyjádří a ze všech okolností případu bude zřejmé, že k uspokojení došlo, soud řízení zastaví. Výzva zasláná stěžovateli žádné poučení neobsahovala, naopak nevhodně spojovala uspokojení stěžovatele s možným zpětvzetím žaloby. Navzdory těmto nedostatkům stěžovatel na výzvu reagoval ve stanovené lhůtě, a to nesouhlasem se zastavením řízení.

Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že nesdělí-li navrhovatel soudu, že je postupem žalovaného uspokojen, může soud i přesto zastavit řízení, jsou-li současně splněny tyto podmínky: 1) navrhovatel byl soudem vyzván, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda byl postupem žalovaného podle § 62 odst. 1 s. ř. s. uspokojen, 2) soud navrhovatele ve výzvě poučil o procesních následcích jeho případné pasivity, 3) navrhovatel se k výzvě soudu nevyjádřil, a 4) ze všech okolností případu je zřejmé, že došlo k uspokojení navrhovatele.

Tyto požadavky byly mírně modifikovány judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které *soud usnesením podle § 62 odst. 4 s. ř. s. zastaví řízení pro uspokojení navrhovatele i přes jeho vyjádření, že odpůrcovým novým rozhodnutím nebyl uspokojen, protože se jeho původním rozhodnutím cítí být morálně poškozen a navrhuje jeho zrušení, pokud navrhovatel současně připouští, že mu odpůrce novým rozhodnutím částku v požadované výši přiznal a také mu ji již poukázal* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. A 9/2003 - 33, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 424/2005, www.nssoud.cz).

V takovém případě je však podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné trvat na tom, aby byl účastník řízení řádně poučen o tom, že řízení může být podle § 62

odst. 4 s. ř. s. zastaveno, pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří a - zejména - bude-li ze všech okolností případu zřejmé, že k uspokojení došlo. Tato podmínka v projednávané věci splněna nebyla, a proto ke dni vydání napadeného rozsudku nemohly být dány předpoklady pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 62 odst. 5 s. ř. s. *rozhodnutí, opatření nebo úkon podle odstavce 1 (téhož ustanovení) nabývá právní moci nebo obdobných právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení.*

Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007 nikdy nenabýlo právní moci, a proto také nemohlo být předmětem soudního přezkumu, který se omezuje na rozhodnutí pravomocná. Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě nebylo ukončeno jeho zastavením pro uspokojení stěžovatele, nemůže mít rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007 žádné účinky, natožpak vliv na předchozí rozhodnutí žalované. Důsledkem napadeného rozsudku je tedy skutečnost, že rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006, které je v rozporu s posudkem posudkové komise, zůstává v právní moci, neboť k rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2007 nelze přihlížet.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze chybně aplikoval ustanovení § 62 s. ř. s. a při meritorním přezkumu rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu zohlednil a přezkoumal nepravomocné rozhodnutí vydané žalovanou ve snaze uspokojit stěžovatele, čímž zatížil řízení zásadní vadou a způsobil nezákonnost svého obtížně srozumitelného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Toto pochybení Městského soudu v Praze je natolik závažné, že k němu kasační soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 Cad 58/2006 - 126, z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval jednotlivými námitkami uvedenými v kasační stížnosti, neboť výsledkem řízení nezatíženého popsanou vadou musí být rozhodnutí zcela jiné.

Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že skutečnosti uváděné stěžovatelem nezakládají zmatečnost řízení před Městským soudem v Praze, neboť soudní jednání za účasti účastníků řízení nelze považovat za podmínku řízení. Stěžovatel netvrdil, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, soud byl nesprávně obsazen, ani že bylo v jeho neprospěch rozhodnuto v důsledku trestného činu soudce. Takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nezjistil ani z obsahu soudního spisu, řízení před Městským soudem v Praze proto zmatečným neshledal.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za pochybení, že Městský soud v Praze jednal v nepřítomnosti stěžovatele, neboť jím tvrzené důvody nejsou objektivní překážkou účasti při jednání, kterou si mohl zajistit pozdějším odjezdem na Slovensko, případně návratem v termínu konání soudního jednání, jenž mu byl včas oznámen. Vážná situace, v níž se nacházela matka stěžovatele, není podle názoru Nejvyššího správního soudu adekvátním

důvodem pro nepřiměřené prodlužování soudního řízení, jemuž dosavadní přístup stěžovatele nasvědčoval.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Městském soudu v Praze tedy nyní bude, aby řádně dokončil postup podle § 62 s. ř. s. a nebudou-li dány podmínky pro zastavení řízení, v mezích žalobních bodů a s ohledem na závěry posudku ze dne 28. 11. 2006 přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2006.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu